

Wymogi formalne dotyczące prac zaliczeniowych i dyplomowych w Wyższej Szkole Teologiczno-Społecznej w Warszawie

Nie istnieje jeden absolutny wzorzec redagowania tekstów naukowych. Różnice między systemami przyjmowanymi w różnych szkołach wyższych nie są wielkie, niemniej występują. Z tego względu każda uczelnia zazwyczaj opracowuje system, który obowiązuje jej studentów. Poniższy zestaw wymogów formalnych jest przyjęty jako obowiązujący w Wyższej Szkole Teologiczno-Społecznej w Warszawie i oczekuje się, że studenci będą konsekwentnie go realizować.

1. Strona tytułowa prac zaliczeniowych i dyplomowych

Oczekuje się, że praca zaliczeniowa będzie zawierała stronę tytułową. Jest ona ważna ze względów porządkowych. Strona powinna zawierać następujące elementy: 1. Imię i nazwisko autora; 2. Wybraną specjalizację studiów; 3. Tytuł pracy; 4. Przedmiot, którego dotyczy praca zaliczeniowa; 5. Imię i nazwisko wykładowcy przedmiotu; 6. Semestr i rok studiów (np. semestr zimowy 2022/2023)

2. Formatowanie i struktura tekstu

a) Marginesy: 2,5 cm; w przypadku prac dyplomowych lewy margines 3,5 cm (oprawa klejona)

b) Wielkości i rodzaj czcionki:

tekst: 12 Times New Roman

tytuł rozdziału: **14 Times New Roman, pogrubiona**

tytuł podrozdziału: **12 Times New Roman, pogrubiona**

c) Format tekstu w edytorach Word, OpenOffice i LibreOffice:

wyrównanie: wyjustowany (do lewej i prawej)

wcięcia specjalne, pierwszy wiersz: co 1,25 cm

odstęp: po 6 pkt.

interlinia: 1,5 wiersza

d) Struktura pracy dyplomowej:

Wprowadzenie: Wprowadzenie w obszar zagadnień, których będzie dotyczyła praca oraz syntetycznie sformułowany metodologiczny przewodnik po treści pracy.

Każdy rozdział również zaczyna się od krótkiego wprowadzenia poprzedzającego występujące w nim podrozdziały. Uzasadniamy jego sens dla całości pracy oraz przedstawiamy jego treść – logikę wywodów.

Powinien zawierać krytyczne omówienie aktualnych danych z literatury przedmiotu (reprezentatywne pozycje bibliograficzne krajowe i zagraniczne) związanych z badanymi problemami wraz z odnośnikami do źródeł umieszczanymi na końcu strony w formie przypisów.

Każdy rozdział kończy się podsumowaniem.

Jeśli praca posiada charakter teoretyczno-empiryczny to:

1. Rozdział metodologiczny powinien zawierać:

- istotę i zakres podejmowanych problemów oraz tezy (hipotezy), pytania badawcze;
- charakterystykę przedmiotu badania, metod badawczych, oraz zastosowanych narzędzi.

2. W następstwie rozdziału metodologicznego występuje część, którą nazywamy: Wyniki badań.

W tym miejscu występuje:

przedstawienie wyników własnych analiz i badań, ich omówienie, interpretacja merytoryczna, statystyczna, przedstawiona w formie opisowej, tabelarycznej, graficznej (wykresy, fotografie).

3. Stwierdzenia i wnioski podane w kolejności ważności wedle zamysłu metodologicznego kończą część empiryczną pracy.

Pracę finalizuje zakończenie, spis literatury (nie mniej niż 30 pozycji) oraz ewentualne załączniki.

e) Tytuły i podtytuły rozdziałów nie kończą się kropką. Są wyodrębnione nad tekstem.

1. Tytuł rozdziału

1.1. Tytuł podrozdziału

1.1.1. Tytuł podrozdziału trzeciego rzędu

3. Zasady przywoływania fragmentów biblijnych

Skróty nazw ksiąg biblijnych (tzw. sigła biblijne), zależą od wykorzystywanego tłumaczenia Biblii. Sugeruje się przyjęcie konsekwentnie w pracy jednego z wzorców sigli biblijnych: albo według Biblii Warszawskiej (sigła dostępne w Konkordancji do Biblii Warszawskiej) albo według Biblii Tysiąclecia.

Należy precyzyjnie naśladować poniższy sposób przywoływania passusów biblijnych:

1) Tekst jednowersowy przywołuje się następująco: np. z rozdziału 5 werset 13 Pierwszego Listu Jana podaje się jako: 1 J 5,[przecinek]13

2) Tekst wielowersowy z jednego rozdziału tej samej księgi przywołuje się następująco: np. z rozdziału 5 wersety od 13 do 15 Pierwszego Listu Jana podaje się jako: 1 J 5,13-[myślnik z obu stron bez spacji]15

3) Dwa różne teksty znajdujące się w tym samym rozdziale tej samej księgi: np. Ewangelia Mateusza rozdział 16 werset 2 oraz 5 – przywołuje się następująco: Mt 16,[przecinek]2.[kropka]5

4) odnośniki do tekstów z różnych rozdziałów tej samej księgi oddzielamy od siebie przecinkiem czyli: Mt 5,11-12, 6,1-2 etc.

5) odnośniki tekstów z różnych ksiąg oddzielamy od siebie średnikiem czyli: Mt 5,11; J 4,1 etc.

4. Zasada „jednej spacji”

W tekście między wyrazami co do zasady musi być tylko jedna spacja – jeden odstęp (jedno naciśnięcie klawisza spacji na klawiaturze komputerowej).

5. Rodzaje przypisów

Przypisy należy umieszczać u dołu strony, na której następuje odwołanie do informacji, która ma znaleźć się w przypisie. Treść w przypisie zaczyna się od wielkiej litery i kończy kropką. W przypisach podajemy konkretną stronę bądź strony, na które się powołujemy. Przypisy powinny mieć ciągłą numerację w obrębie całej pracy. Cytowane sformułowania, zdania i fragmenty umieszcza się w cudzysłowie (nie należy używać kursywy), po którym stawia się przypis (bibliograficzny).

Należy zachować poprawną kolejność elementów w oznaczaniu przypisu w tekście. Ma to być: tekst, jeśli występuje – cudzysłów lub nawias, numer przypisu, kropka (bez żadnych spacji). Przykład oznaczania przypisu w tekście:

„Kościół świadomy swoich duchowych niedostatków staje się bardziej wrażliwy na innych i bardziej otwarty”¹.

Opowiadanie z Rdz 34 mówi o brutalnej zemście².

Koniec przykładu.

W pracach stosuje się następujące rodzaje przypisów:

1) *Przypis źródłowy zwykły* informuje o pochodzeniu przytaczanych danych, sądów, klasyfikacji, itp. Przykład:

T. Mazowiecki, *Ludzie Lasek*, Warszawa 1987, s. 117.

2) Jeśli nie cytuje się z danej pozycji lub nie podaje się wprost za argumentacją innego autora, a korzysta się z informacji w niej zawartych, wskazówkę bibliograficzną w przypisie rozpoczynamy od skrótu „Por.” lub „Zob.” Przykład:

Por. S. Wołoszyn, *Nauki o wychowaniu w Polsce w XX wieku*, wyd.2, Kielce 1998, s. 62nn.

3) *Przypis źródłowy rozszerzony* obejmuje samo źródło i cytat lub rozwinięcie powołanych poglądów. Występuje on wówczas, gdy powołane poglądy są luźniej związane z zasadniczym tokiem wywodów, co w przypadku ich zamieszczenia w treści „rozrywałoby” wywód. Przykłady:

Od 1911 r. metodę M. Montessori zaczęto stosować w szkołach we Włoszech i Szwajcarii. Zaczęły powstawać (m.in. W Anglii i USA) komitety popierające jej pedagogikę. W 1929 r. Powstało Międzynarodowe Stowarzyszenie Montessori, które stało się centralną organizacją koordynującą działalność placówek i towarzystw montessoriańskich na świecie. Ogólne założenia systemu edukacyjnego M. Montessori w odniesieniu do edukacji religijnej znaleźć można w: A. Zellma, *Wybrane elementy dydaktyczno-wychowawcze systemu edukacyjnego M. Montessori w katechezie wczesnoszkolnej*, „Katecheta” 2003 nr 5, s. 3-7; H-J. Röhrig, *Religionsunterricht mit geistigbehinderten Schülern – aber wie?* Neukirchener 2001, s. 223-224.

Zdaniem B. Milerskiego intencją wyrażoną w artykule H-B. Kaufmanna: *Czy Biblia musi stać w centrum nauczania religii?* nie jest ani wykluczenie Biblii z kształcenia religijnego, ani postawienie jej w dalszej pozycji. W tytule powyższego artykułu została natomiast odzwierciedlona zmiana paradygmatu. Dotychczasowa metoda „od tekstu do ucznia” uzupełniona została postępowaniem odwrotnym, „od ucznia do tekstu”. Innymi słowy: egzystencjalne rozumienie w obliczu tekstu („hermeneutyka tekstu”) powinno zostać uzupełnione przez

¹ W. Hryniewicz, *Ekumeniczne doświadczenia teologa*, w: *Ekumenizm i ewangelicyzm. Studia ofiarowane Profesorowi Karolowi Karskiemu w 70. urodziny*, red. M. Hintz, T.J. Zieliński, Warszawa 2010, s. 165.

² Zob. E. van Wolde, *The Dinah Story: Rape or Worse?*, „Old Testament Essays” 15 (2002), s. 231.

egzystencjalne rozumienie w kontekście realnej sytuacji życiowej („hermeneutyka sytuacyjna”). We współczesnej edukacji religijnej będącej nierozzerwalnie związanej z wychowaniem chrześcijańskim, nie można nauczać dzieci doktrynalnych prawd bez zrozumienia tematów jemu najbliższych, a związanych z doczesnością. W wychowaniu religijnym nie chodzi przecież w pierwszym rzędzie o transmisję doktrynalnych prawd, ile o wykształcenie religijnego sposobu samorozumienia, orientacji i działania. Por. B. Milerski, *Religia a szkoła*, dz. cyt., s. 200-201.

4) *Przypis polemiczny* zawiera polemikę z cytowanymi poglądami. Przykład:

Czy rzeczywiście niemożliwe jest stosowanie metod problemowych w terapii niepełnosprawnych? Dzięki rozwojowi badań naukowych z zakresu oligofrenopsychologii i oligofrenopedagogiki uważa się dziś, że nie ma dzieci niewyuczalnych i niewychowalnych, bez względu na stopień ich upośledzenia. Przyjmuje się, iż metody warunkowania instrumentalnego oraz metody problemowe aktywizują i stymulują rozwój intelektualny dziecka upośledzonego. Podając za Z. Sękowską, warunkiem skuteczności nauczania problemowego dziecka upośledzonego jest poglądowe przedstawienie uczniom sytuacji problemowych. Należy w tym celu umożliwić uczniom myślenie konkretne, obrazowo-ruchowe, oparte na wrażeniach i spostrzeżeniach oraz zachodzących między nimi analogiach.

5) *Przypis dygresyjny* służy do zamieszczania uwag i spostrzeżeń nasuwających się pisaćemu na marginesie rozważań głównych, a które są godne odnotowania.

Teologia dialektyczna zrodziła się w dobie kryzysu, jaki nastąpił po I wojnie światowej. Odrzuciła ona zasady teologii liberalnej, akcentującej immanencję Boga, stopniowy postęp ludzkości w kierunku doskonałości moralnej oraz potrzebę przystosowanie się chrześcijaństwa do zachodniej nauki i kultury. Manifestem ruchu był komentarz do Listu do Rzymian (*Römerbrief*) K. Bartha, opublikowany w 1919 r. Poglądy Bartha podzieliło wielu wybitnych teologów szwajcarskich i niemieckich, m.in. F. Gogarten, E. Brunner, E. Thurneysen czy D. Bonhoeffer. W początkowym okresie teologii dialektycznej podzielano pogląd odnośnie absolutnej transcendencji Boga w stosunku do ludzkiej wiedzy i czynu, suwerenności objawienia w Chrystusie Jezusie, autorytetu Pisma Świętego, deprawacji ludzkości w wyniku grzechu pierworodnego. Wkrótce jednak zaznaczyły się pierwsze rozbieżności, co nie przeszkodziło w popularyzacji ruchu nie tylko w krajach niemieckojęzycznych, lecz również w tradycji anglosaskiej (tam na jego określenie używa się niekiedy pojęcia neoortodoksji). Poglądy tego typu zyskały życzliwe przyjęcie także w środowiskach ewangelikalnych.

6) *Przypis odsyłający* ma za zadanie odesłanie czytelnika do poprzednich lub następnych partii pracy. Formułuje się go następująco:

Patrz, s. 3.

albo

Patrz, rozdz. 5.

6. Kształt zapisu bibliograficznego w przypisach

Zapis bibliograficzny zawarty w przypisie powinien mieć następujący kształt:

1) w przypadku książki jednego autora posiadającej tytuł i podtytuł:

J. Kowalski, *Warszawa. Zarys dziejów*, Książnica Artystyczna, Kraków 2001, s. 25.

Tytuł publikacji wyróżnia się kursywą (pismem pochyłym).

2) W przypadku książki tłumaczonej z języka obcego konieczne jest podanie także autora tłumaczenia (tłumacza):

H. Brown, *Starożytny Rzym w latach 100-200 n.e.*, tłum. M. Wocial, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1992.

3) W przypadku książki mającej nie więcej niż 3 autorów podaje się ich wszystkich w kolejności widniejącej na stronie tytułowej tej publikacji np.:

J. Kowalski, M. Sypniewska, Z. Zirk-Sadowski, *Józef Piłsudski – Marszałek Polski*, Oficyna Tradycji Polskiej, Poznań 1994, s. 44.

4) Gdy publikacja ma więcej niż 3 autorów wymienionych na stronie tytułowej obowiązuje zapis:

M. Schmidt i in., *Myśl filozoficzna Martina Heideggera*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1999, s. 17.

5) Artykuł zawarty w druku periodycznym przywołujemy następująco:

M. Wyka, *Współczesna antropologia teologiczna. Przegląd głównych nurtów*, „Communio” 1991 nr 4, s. 7.

„Communio” w tym przykładzie to tytuł dwumiesięcznika.

6) Tekst stanowiący element dzieła składającego się z tekstów posiadających wielu autorów przywołuje się następująco:

P. Molak, *Stosunki zobowiązaniowe*, w: *Prawo cywilne*, red. M. Wszolek, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1982.

Tak się rzecz ujmuje, gdy w publikacji podany jest redaktor dzieła zbiorowego. Samą pracę zbiorową przywołujemy następująco:

Historia architektury polskiej, red. T. Matuszewski, Wydawnictwo Arkady, Warszawa 2004.

Gdy nie ma redaktora, a jest po prostu kilku autorów to należy zapisać:

C. Skłodowska, *Duch Święty w życiu Mahometa*, w: G. Rosner, W. Rzepka, C. Skłodowska, *Szkice z dziejów duchowości islamskiej*, Polski Instytut Studiów Orientalistycznych, Wrocław 1990.

7) Gdy pierwsze cytowanie książki w pracy wygląda tak:

G. Wunsch, *Myśl techniczna Niemieckiej Republiki Demokratycznej*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1990, ss. 230-231.

to kolejne powinno zawierać zapis „dz. cyt.” (dzieło cytowane) i wyglądać w następujący sposób:

G. Wunsch, *dz. cyt.*, s. 30.

Gdyby w pracy przywoływana była druga praca G. Wunscha (np. G. Wunsch, *Odbudowa przemysłu metalurgicznego na terenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej w latach 1949-1959*, Polskie Wydawnictwo Techniczne, Szczecin 1982) to wówczas wszystkie cytowania książek Wunscha po pierwszym cytowaniu powinny wyglądać:

G. Wunsch, *Myśl techniczna...*, s. 40 i G. Wunsch, *Odbudowa przemysłu...*, s. 560.

Dopuszczalny wielokropek nigdy nie może się składać z więcej niż trzech kropek.

8) Jeżeli cytowana publikacja ukazała się w kolejnym wydaniu, a jest ono różne od poprzednich (nierzadko sygnalizuje to adnotacja na stronie tytułowej dzieła w brzmieniu np. „wydanie trzecie poprawione i rozszerzone”) należy odnotować to w zapisie bibliograficznym poprzez dodanie wyrazów „wyd. 3”.

9) Gdy cytowane przez nas dzieło nie zawiera informacji o miejscu wydania względnie o dacie wydania to w miejsce brakującej informacji wprowadzamy adnotację w brzmieniu „b.m.w.” (czyli w skrócie: bez miejsca wydania) względnie „b.d.w.” (czyli: bez daty wydania). Gdy brakuje obu wskazanych danych piszemy: „b.m. i d. w.” (bez miejsca i daty wydania). Jeżeli jesteśmy w stanie w jakiś sposób ustalić brakujące dane na użytek zapisu bibliograficznego wstawiamy je w nawiasie kwadratowym: np. „Warszawa [2001]”.

10) Jeśli publikacja zwarta ukazała się w serii wydawniczej, którą warto odnotować, można to uczynić wpisując przed danymi wydawcy stosowną adnotację. W przypadku pozycji: W.G. Jeanrond, *Hermeneutyka teologiczna. Rozwój i znaczenie*, seria: Myśl teologiczna t. 23, Wydawnictwo WAM, Kraków 1999.

11) Cytowanie artykułów (w tym są i hasła encyklopedyczne) czyli tekstów stanowiących część danego druku zwanego lub periodycznego odbywa się na zasadach podanych powyżej z tą różnicą, że zamiast formuły „dz. cyt.” stosuje się formułę „art. cyt.” też podaną kursywą.

12) Jeżeli następne cytowanie ma to samo brzmienie co bezpośrednio poprzednie wystarczy formuła „Tamże” i podanie strony czyli: *Tamże*, s. 12.

7. Całościowy wykaz literatury do pracy i kształt zapisu bibliograficznego w tym wykazie

Poniżej znajduje się przykład odpowiedniego sporządzenia tzw. bibliografii załącznikowej, zamieszczonej na końcu pracy.

Bernstein Basil, *Odtwarzanie kultury*, wybór i oprac. Andrzej Piotrowski, przekł. i wstęp Zbigniew Bokszański, Andrzej Piotrowski, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1990.

Bucher Anton A., *Od katechetyki do pedagogiki religii. Szkice o rozwoju przedmiotu w niemieckim obszarze językowym*, „Keryks” 3 (2004), s. 2, s. 37-61.

Bronk Andrzej, *Rozumienie. Dzieje. Język. Filozoficzna hermeneutyka H.-G. Gadamera*, Wydawnictwa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin 1988.

Brzezinka Wolfgang, *Wychowanie i pedagogika w dobie przemian kulturowych*, przekł. Jerzy Kochanowicz, Wydawnictwo WAM, Kraków 2005.

Buber Martin, *Ja i Ty*, w: tenże, *Ja i Ty. Wybór pism filozoficznych*, przekł. Jan Doktor, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1992, s. 39-125.

Chałas Krystyna, *Wychowanie ku wartościom. Elementy teorii i praktyki*, t. 1: *Godność, wolność, odpowiedzialność, tolerancja*, Wydawnictwo Jedność, Lublin-Kielce 2003.

Czerepaniak-Walczak Maria, *Pedagogika emancypacyjna. Rozwój świadomości krytycznej człowieka*, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk 2006.

Herodot, *Dzieje*, przekł. S. Hammer (1954), http://www.pbi.edu.pl/book_reader.php?p=4703&s (12.09.2011).

Hryniewicz Waław, *Ekumeniczne doświadczenia teologa*, w: *Ekumenizm i ewangelicyzm. Studia ofiarowane Profesorowi Karolowi Karskiemu w 70. urodziny*, red. Marcin Hintz, Tadeusz J. Zieliński, ChAT, Warszawa 2010, s. 151-165.

Hryniewicz Waław, *Nadzieja zbawienia dla wszystkich. Od eschatologii lęku do eschatologii nadziei*, Verbinum, Warszawa 1989.

Łach Józef Błażej, *Księgi 1-2 Królów. Wstęp – przekład z oryginału – komentarz – ekskursy*, Pismo Święte Starego Testamentu, t. IV, cz. 2, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 2007.

Fenomenologia i hermeneutyka, red. Paweł Dybel, Paweł Kaczorowski, Wydawnictwo Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 1991.

Sawicki Konrad, *Klucz do wykluczenia*, „Więź” 2006 nr 10 (648), s. 31-38.

Theologisches Handwörterbuch zum Alten Testament (THAT), t. 1-2, red. Ernst Jenni, Claus Westermann, Chr. Kaiser Verlag/Theologischer Verlag, München-Zürich 1984.

Zieliński Tadeusz, *Kwakrzy*, w: *Encyklopedia Katolicka*, t. X, Towarzystwo Naukowe KUL, Lublin 2004, kol. 289-290.

Wolde Ellen van, *The Dinah Story: Rape or Worse?*, “Old Testament Essays” 15 (2002), s. 225-239.

Koniec przykładu.

Materiały internetowe podaje się jako osobną kategorię, umieszczając obowiązkowo w nawiasie datę dostępu (zarówno w bibliografii, jak i w przypisach):

<https://pl.wikipedia.org/wiki/Pareneza>

Międzynarodowa Statystyczna Klasyfikacja Chorób i Problemów Zdrowotnych,
https://pl.wikipedia.org/wiki/Mi%C4%99dzynarodowa_Klasyfikacja_Chor%C3%B3b

Koniec przykładu.

Powyższe przykłady uwzględniają następujące zasady:

1) Układ alfabetyczny zaczynający się od nazwiska; jedynie prace zbiorowe podajemy „od tyłu”; w wypadku większej liczby pozycji jednego autora kolejność pozycji jest również alfabetyczna od pierwszej litery tytułu; każda pozycja bibliograficzna kończy się kropką. Jeśli prace jednego autora zakwalifikowane są jako „źródła”, to można je umieścić w bibliografii w porządku chronologicznym.

2) Zapis monografii: Hryniewicz Waław, *Nadzieja zbawienia dla wszystkich. Od eschatologii lęku do eschatologii nadziei*, Verbinum, Warszawa 1989.

3) Zapis rozdziału w pracy zbiorowej (uwaga! Zawsze podajemy strony): Hryniewicz Waław, *Ekumeniczne doświadczenia teologa*, w: *Ekumenizm i ewangelicyzm. Studia ofiarowane Profesorowi Karolowi Karskiemu w 70. urodziny*, red. Marcin Hintz, Tadeusz J. Zieliński, ChAT, Warszawa 2010, s. 151-165.

4) Zapis artykułu w czasopiśmie (uwaga! Zawsze należy podawać strony):

Z podaniem rocznika: 3 (2004) – oznacza, że w 2004 r. ukazał się 3 rocznik czasopisma / z. 2 – mówi nam, że tom 3 składa się z dwóch zeszytów (jeśli strony w zeszytach z całego rocznika czasopisma są numerowane w sposób ciągły, dopuszczalne jest pominięcie wyszczególnienia zeszytu). Jak w przykładzie: Bucher Anton A., *Od katechetyki do pedagogiki religii. Szkice o rozwoju przedmiotu w niemieckim obszarze językowym*, „Keryks” 3 (2004), s. 2, s. 37-61.

Bez podania tomu (w nawiasie podaje się kolejny numer, licząc od początku ukazywania się czasopisma, jeśli został on umieszczony na stronie tytułowej czasopisma): Sawicki Konrad, *Klucz do wykluczenia*, „Więź” 2006 nr 10 (648), s. 31-38.

5) Zapis pracy zbiorowej:

Fenomenologia i hermeneutyka, red. Paweł Dybel, Paweł Kaczorowski, Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 1991.

6) Zapis rozprawy danego autora zawartej w wyborze tekstów tegoż autora (uwaga!zawsze należy podawać strony):

Buber Martin, *Ja i Ty*, w: tenże, *Ja i Ty. Wybór pism filozoficznych*, przekł. Jan Doktor, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1992, s. 39-125.

7) Zapis rozprawy, która ukazuje się w serii (tytuł serii podaje się zwykłą czcionką):

Łach Józef Błażej, *Księgi 1-2 Królów. Wstęp – przekład z oryginału – komentarz – ekskursy, Pismo Święte Starego Testamentu, t. IV, cz. 2*, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 2007.

8) W obrębie wykazu literaturę należy uszeregować w następujących grupach:

1. Źródła
2. Opracowania przedmiotu
3. Literatura pomocnicza
4. Materiały internetowe

W ramach tych grup literaturę szeregujemy według porządku alfabetycznego (nazwisk autorów a gdy jest to praca zbiorowa to jej tytułu).

W bibliografii załącznikowej pozycji bibliograficznych nie grupujemy ze względu na to, czy są to artykuły czy publikacje zwarte. W tego rodzaju zestawieniach nie ma znaczenia, czy dany tekst ma 15 stron czy 150. Liczy się jego meritum.

9) Kwestie tutaj nie uregulowane rozstrzygane są przez promotora pracy dyplomowej.

8. Zasada dotycząca cytowania

W żadnym wypadku nie wolno podawać cudzych myśli, zdań z cudzych książek jako własnych przemyśleń. Gdy nie można dokonać omówienia fragmentów źródła, gdy przytoczenie ze względu na sposób ujęcia myśli jest niezbędne lub gdy autor pracy polemizuje z cytowanymi poglądami stosuje się cytowanie.

Cytatów nie może być zbyt wiele, ani nie mogą być zbyt obszerne.

Rzetelność cytowania wymaga, aby uwzględnić kontekst, w jakim cytowany fragment jest umieszczony gdyż wyrwanie z kontekstu może wypaczyć jego sens.

Z powodów etycznych oraz reputacji zawodowej, należy dbać o rozsądne proporcje między cytatami (obcymi myślami) a wiadomościami własnymi.

Przyjmuje się, że cytaty maksymalnie mogą stanowić 15% pracy.

9. Objętość pracy

- Praca dyplomowa: 25-50 stron
- Praca licencjacka: 40-80 stron

Powyższe wymogi zostały przygotowane przez Tomasza Józefowicza na podstawie trzech opracowań:

Elżbieta Bednarz, *Zasada źródłowości*

Tadeusza J. Zielińskiego, *Wymogi formalne stawiane pracy dyplomowej*

Regulamin wykonywania i oceniania prac dyplomowych w Wydziale Teologicznym
Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie